

เรื่อง วัสดุเหลือทิ้งจากนาเกลือต่อการเพิ่มคุณภาพความหวานของสับปะรด GI ที่ใช้ทานผลสด
ในพื้นที่จังหวัดตราดบุรี
ผู้วิจัย นายปรกรณ์ วรตันติ

บทคัดย่อ (ภาษาไทย)

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้วัสดุเหลือทิ้งจากนาเกลือ (ขี้แ่ดตนาเกลือ) ต่อการเพิ่มคุณภาพความหวาน และศึกษาผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ ของสับปะรด GI ที่ใช้ทานผลสด ซึ่งทำการทดลองในพื้นที่แปลงเกษตรกร หมู่ที่ 16 ตำบลบ้านคา อำเภอบ้านคา จังหวัดตราดบุรี วางแผนการทดลองแบบสุ่มโดยสมบูรณ์ภายในกลุ่ม (Randomized Complete Block Design; RCBD) จำนวน 7 ดำรับการทดลอง กระทำ 3 ซ้ำ ดังนี้ ดำรับที่ 1 แปลงเปรียบเทียบ (Control) ดำรับที่ 2 วิธีเกษตรกร ใส่ปุ๋ยอัตราแนะนำกรมวิชาการเกษตร (F farmer) ดำรับที่ 3 ใส่ปุ๋ยเคมีตามอัตราค่าวิเคราะห์ของดิน (F) ดำรับที่ 4 ใส่ปุ๋ยเคมีตามอัตราค่าวิเคราะห์ของดินร่วมกับขี้แ่ดตนาเกลือ (F + SPS) ดำรับที่ 5 ใส่ปุ๋ยเคมี 1/2 ตามอัตราค่าวิเคราะห์ของดินร่วมกับขี้แ่ดตนาเกลือ (F1/2 + SPS) ดำรับที่ 6 ใส่ปุ๋ยเคมี 1/3 ตามอัตราค่าวิเคราะห์ของดินร่วมกับขี้แ่ดตนาเกลือ (F1/3 + SPS) และดำรับที่ 7 ใส่ปุ๋ยเคมี 1/4 ตามอัตราค่าวิเคราะห์ของดินร่วมกับขี้แ่ดตนาเกลือ (F1/4 + SPS)

ผลการทดลองทั้ง 3 ปี พบว่า ดำรับแปลงเปรียบเทียบ (T1) มีการเจริญเติบโตและผลผลิตสับปะรด ได้แก่ ความสูง ปริมาณความหวาน และน้ำหนักผลผลิตต่อไร่ ต่ำกว่ากลุ่มดำรับที่มีการใส่ปุ๋ย (T2 - T7) และเมื่อพิจารณา กลุ่มดำรับที่มีการใส่ปุ๋ยจะเห็นได้ว่า ดำรับที่มีการใส่ปุ๋ยเคมีตามอัตราค่าวิเคราะห์ดินร่วมกับขี้แ่ดตนาเกลือ (T4) ทำให้ความสูง ปริมาณความหวาน และน้ำหนักผลผลิตต่อไร่ มากที่สุด สำหรับผลการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนรวมจากทั้ง 3 ปี พบว่า ดำรับแปลงเปรียบเทียบ (T1) มีต้นทุนการผลิตรวมต่ำที่สุด และเมื่อพิจารณา กลุ่มดำรับที่มีการใส่ปุ๋ยจะเห็นได้ว่า ดำรับวิธีเกษตรกร ใส่ปุ๋ยตามอัตราแนะนำกรมวิชาการเกษตร (T2) มีต้นทุนการผลิตรวมต่ำกว่ากลุ่มดำรับอื่น ๆ (T3 - T7) ในขณะที่ผลตอบแทนการลงทุน (กำไร) นั้น พบว่า ดำรับวิธีเกษตรกร ใส่ปุ๋ยตามอัตราแนะนำกรมวิชาการเกษตร (T2) ให้ผลตอบแทนเหนือค่าใช้จ่ายผันแปรรวมสูงที่สุด เท่ากับ 38,623 บาทต่อไร่ รองลงมาคือ ดำรับการทดลองที่ T3 T4 T5 T6 T7 และ T1 เท่ากับ 36,315 35,348 33,934 33,787 29,503 และ 24,843 บาทต่อไร่ ตามลำดับ

Abstract

The purpose of this experiment was to study waste material from salt field (salt pan sediments; SPS) per increase quality sweetness of pineapple that eat fresh fruit. The experiment was conducted in the farmer plot area, Village No. 16, Ban Kha Subdistrict, Ban Kha District, Ratchaburi Province. The statistical set up was randomized complete block design (RCBD) consisting of 7 treatments and 3 replications. Treatments were; T1: control (non-fertilizing), T2: farmers apply fertilizer at the rate recommended by the Department of Agriculture, T3: chemical fertilizer application according to soil analysis values, T4 chemical fertilizer application according to soil analysis values + SPS, T5: 1/2 chemical fertilizer application according to soil analysis values + SPS, T6 1/3 chemical fertilizer application according to soil analysis values + SPS and T7: 1/4 chemical fertilizer application according to soil analysis values + SPS.

The results of the 3 years experiment found that the control (T1) provided lower rates of all crop growth and yield of pineapple namely plant height, sweetness and weight of yield per rai than the six treatments (T2-T7) which applied fertilizer. And when considering the group applied fertilizer, it can be seen that chemical fertilizer application according to soil analysis values + SPS (T4) increases highest plant height, sweetness and the weight of yield per rai. Regarding the total costs and returns analysis, it was found that the control treatment (T1) provided the lowest total production cost. However, determining fertilizer application, T2 provided a lower total production cost than those of T3-T7. While the return on investment (profit), T2 provided the highest returns at 38,623 baht per rai. Followed by experimental T3, T4, T5, T6, T7 and T1 equal to 36,315 35,348 33,934 33,787 29,503 and 24,843 baht per rai respectively.